

[Henry Christensen.]

ningen, eller at han samlet kan forhøje beskatningen af den samlede indkomst, borgerne skal betale skat af? Det afgørende for borgerne er jo trods alt: hvor meget skal vi samlet af med i skat? Og skal de samlet af med mere, så er glæden over, at de af en del af indkomsten skal af med mindre, vel ikke så forfærdelig stor.

For det andet vil jeg gerne sige, at socialdemokratiets kærlighed til en rimeligere behandling af merindkomster jo er af ny dato. Den lempelse, som vi nu i nogle år har haft under det bestående system for merindkomster, ønskede socialdemokratiet for kun 5 år siden fuldstændig fjernet, og det skyldtes jo dengang kun oppositionspartiernes indsats, at det lykkedes at begrænse regeringens og socialdemokratiets anslag. Endelig skal det vel ikke glemmes, at når socialdemokratiets skattereform er fuldt gennemført, så beskatter man merindkomsterne pr. omgående, og det kunne jo godt være, at der til den tid vil være en del skatteydere, der egentlig syntes, at det havde været meget rart, om man kunne have fået et par års kredit som under det nuværende system, inden man skal erlægge skatten af en merindkomst. Også dette skal måske med ind i det samlede billede.

Et særligt led i forslaget er ændringerne af formuebeskatningen. Så vidt jeg kan se, svarer disse ændringer til de løfter, finansministeren gav i foråret om en nødvendig tilpasning, når skattefradragsretten faldt væk. Men jeg vil dog gerne føje til, at venstre principielt ønsker, at vi går videre. Virkningen af de nuværende formueskatter på grundlag af de mange stedfundne ejendoms-vurderinger kædet sammen med ejendomsbeskatningen betyder jo i et meget stort antal tilfælde en helt urimelig byrde lagt på erhverv og andre, uden at det på nogen måde står i et rimeligt forhold til de pågældende erhvervs afkastningsevne. Som det mindste burde formueskattegrænserne reguleres i overensstemmelse med faldet i pengeværdien.

Det resultat, som alt i alt kommer ud af regeringens skattereform, bliver derfor ikke en omlægning af beskatningen, men en stærk forøgelse af den samlede beskatning. Momsen kommer ikke til at finansiere en nedgang i indkomstbeskatningen, men en

kraftig forøgelse af de offentlige udgifter. Dette sker samtidig med, at vi, til dels som følge af den førte politik, må forvente, at også den kommunale beskatning vil stige kraftigt.

Hvad er da den samfundsøkonomiske baggrund herfor? Den dårligst tænkelige. Vi står med den mindste produktionsstigning gennem mange år, vi forøger vor gæld til udlandet rekordagtigt, inflationen og det høje rentetryk fortsætter med stadig alt for kraftig vækst. Ender det med, at næsten hele produktionsstigningen overføres til de offentlige kasser, hvis disse skattesynspunkter, der her er fremlagt, skal lægges til grund? Hvordan tror man lønmodtagerne vil betragte en politik, hvor det offentlige lægger beslag på den største del af reallønfremsgangen? Hvorledes skal der blive den fornødne hårdt tiltrængte vækst i erhvervslivets likviditet og investeringer under disse forudsætninger? Det er jo den alvorlige samfundsøkonomiske baggrund, som regeringen hidtil er gået alt for stærkt uden om.

Og så kender vi jo finansministerens standardsvar; jeg er sikker på, at det vil finansministeren også stå op og give i dag. Hvor er det, I vil spare? spørger finansministeren. Har ikke alle stemt for udgiftslovene? Hr. Peter Nielsen var jo inde på det samme tema. Og stemmer ikke alle for bevillingerne? spørger man. Er der nogen af udgifterne, som er unyttige? Se, dette er efter min opfattelse at snakke uden om problemerne, og jeg vil gerne indlede disse betragtninger med at spørge, om det ikke vil være muligt at få en alvorlig diskussion engang med finansministeren omkring samfundsøkonomien og de offentlige udgifter.

Når finansministeren nu vel for 117. gang spørger, hvor der kan spares, så vil jeg svare ham, at han jo med største lethed kunne komme og præsentere et finanslovsforslag, der var f. eks. 500 mill. kr. større end det, han kommer med, og hvor det alligevel kun drejede sig om nyttige og ønskelige forslag, der var taget op, ting, vi alle sammen også gerne ville have løst. Det er derfor ikke en rimelig betragtning alene at stille spørgsmålet op på den måde: hvor kan der spares? Det fører aldrig til en reel diskussion om statens økonomi i forhold til den samlede samfundsøkonomi. Man må efter venstres opfattelse begynde